

بحث در شاهنامه فردوسی

قهرمان ملی از نظر فردوسی

بانکاهی پژوهشگر آن بشاهنامه فردوسی، میتوان دریافت که وی در کار به نظم آوردن شاهنامه ابو منصور محمد بن عبدالرؤف، در شمار نیات خود دو خواسته درونی را همواره پیش نظر داشته و آنها جامه روائی و تحقیق پوشانیده است. یکی نشان دادن هنر شاعری خود بمعنای گستردگی و در خور مقام شاعری حکیم و دیگر، دمیدن روح گرد نفر ازی و والامنشی در هم میهنان خویش. پیداست که اگرچه این میبود و این شاعر گرانقدر تنها نقل سرگذشتها را، از نظر به نظم، منظور نظرداشت هر گز شاهنامه بدینگونه دلنشین و در خور آفرین نمی گردید و هر تو تأثیرش بر فرق ابدیت نمی تافت. در دنبال این دو خواست بزرگ و در نشانه گیری این آماج فکری است که هنگام وصف هنرمندانی پهلوانان و سرگردگان فردوسی خود نیز برسمند خوش پویه هنر رکاب می کشد و در فراخنای میدان سخن پهلوانیها از خویش نشان میدهد. فردوسی در راه دستیابی بمقصودی که از دمیدن روح جوانمردی و مردانگی و میهن دوستی در کالبد ایرانیان داشته، توصیف قهرمانان ملی را بگونه ای در خور و سزاوار، دستور کار و عمل قرار داده و در عین حال. این یاد - پروریهای شیرین و جان پیوند را پنهانی شایسته برای نمایش دادن پهلوانیها و یکه تازیهای خود در کار شاعری و سخنرانی شناخته است. بیشترین قسمت شاهنامه از نظر هنری و زیبندی ترینش از جهت سخنسرانی و شعر گوئی، همین داستانهای پهلوانی است که بطور قطع

۲ آقای عبدالعلی ادیب برومند شاعر استاد و پژوهشگر نقاد معاصر

ویقین خواندنی تر و عبرت‌انگیزتر از قسمتهای دیگر است و این از آنروست که دارای روح شعری و جاذبہ ادبی است و گوینده بزرگ‌کما ، باهنری در حد اغلب هنرنامی قهرمانان را وصف می‌کند ، فردوسی دریاد کردن قهرمانان کتاب خود که در اصل دارای سرگذشتی افتخار آمیز بوده‌اند معنی داشته است که به شیوه‌ای خواستنی و دلپذیز آنان را دارای منشای پسندیده و روشهای متوجه بشناساند و دلستگی خواننده داستان را به قهرمان مورد وصف جلب کند و همانا که در دست یافتن بدین مقصود کامرا و موفق گردیده است ، بطوریکه هر کس شاهنامه را بخواند نسبت به قهرمانان یادشده هر گز نمی‌تواند بی علاقه و بی تفاوت بماند خاصه اینکه خواننده ایرانی باشد و قهرمانان از قهرمانان ملی ایران .

در وصف این‌گونه شخصیتها ، شاعر ملی ما ، سعی دارد که قطع نظر از کارهای شگفت‌آور پهلوانی ، سرگذشت قهرمانان را از لحاظ رفتار و کردار بگونه‌یی معرفی کند که برای خواننده قابل قبول باشد و از این‌روست که غفلت‌ها و لغزشها و ضعفهای اخلاقی او را نیز در در ضمن یاد کردن حالات و اعمالش بیان می‌کند و نشان میدهد که قهرمان نیز تنی از مردم عادی بوده است که باورزش و تمرین جسمی و روحی و پیروی از مرآمدان هنر و اخلاق انسانی و اعتقاد باصول ثابت و محترم و پایه‌بند به آئینه‌ها و سنتهای اصیل توانسته است به برتر گرانی روی آورد و بر دیگران سرآید .

فردوسی می‌خواهد قهرمان ایرانی را یک فرد شاخص و گزیده از ملتی قلمداد کند که افرادش ، کم و بیش ، از منشها و روشهای والا برخوردارند و می‌کوشند که بحریم رفتار و گفتار آن قهرمان نزدیک گردند . بنابراین قهرمان ملی ایران نماینده اندیشه‌ها و دریافت‌ها و آرمانهای دودمان بزرگ ایرانی است و چون او شناخته شود تا اندازه زیاد ملت شناخته می‌گردد .

فردوسی برای این‌منظور در چشم‌اندازی وسیع و ناپیداکران ، بطرح جامع و نقشه خود مینگرد و قهرمان ملی را طوری می‌شناساند که زندگینامه وی برای ملت ، در هر زمان ، عبرت‌انگیز و امیدپرور و جنبش خیز باشد و می‌سیمای مردانه او از دورگاه روزگاران گذشته و در برخورد با پیش‌آمدهای تاریخی الهام بخش و توان آفرین گردد .

قهرمان ملی در شاهنامه کیست ؟

در شاهنامه قهرمان ملی کسی است که از اوصاف زیر برخوردار است :
نژاده والا گهر و از دودمانی اصیل و تربیت یافته است .

از روزگار کودکی در پنهان مریبی و آموزگاری شایسته پرورش یافته و روح و جسم او در اثر آموزش‌های اخلاقی و ورزشی بدنی چاکیزه و نیرومند گردیده است .
به جوانمردی و صفات باسته انسانی و پندار و گفتار نیک نامبردار و پیوسته در طریق

درستی گامزن و ره پیماست .

دیندار و خداشناس است و برای دست یافتن به پیروزیهای درخشان همیشه بیاری بیزدان تکیه دارد .

نسبت به آئین و نظمات خوب کشور و فادار و پای بند است
میهن پرست و مردم دوست و در جانبداری از مصالح کشور و ملت از خود گذشته
وجانباز است .

در گیرودارهای سخت و به هنگامی که رویدادهای هراس انگیز برای کشور پیش می آید
مردانه قدم بمیدان میگذارد و نجات کشور و ملت را کمربرمیان می بندد
بهیچ روی تن بزیر باز زیونی نمیدهد و در جائی که باید از شرف و آبروی خود دفاع
کند مرگ را پذیرا میگردد .

پاسدار داد و دشمن بیداد گریست و بر ضد ظالمان در هر مقام که باشد سر بر می کشد
و قد بر میافرازد .

خوبیشن دار و بر دبار است و از نیروی جسمی و توانایی روحی و نفوذ معنوی خود
در برخوردهای گوناگون سبکسرانه و بی تأمل بهره بردارد . نمی کند

راست ہوی و با صراحت است و در پرده ریا و ابها و چند گونگی سخن نمی گویند .
در شجاعت و پردای یکه تازمیدان است و بهیچ روی از رو بار و شدن با شطرنسی هر اسد
حقشناس و بال انصاف است و نیکی را از یاد نمی برد و بدی را بدهست فراموشی می بارد .
در میدان هنر نمائی و خدمت بکشور بارها پیروزی و اقتدار بیار آورده است .

اینهاست نمونه او صافی که فردوسی آنها را شرط احرار از مقام و عنوان قهرمان ملی
میداند و این مقام را مقامی بسیار والا می شمارد .

در شاهنامه بین قهرمانان ملی ، دستم از همه بزرگتر و بزرگزیده تر است و در حقیقت
نمودار و پیکر جانداری از یک قهرمان ایرانی است که در طی هنرنساییها و جانشانی های
دیرسال خویش برای ایران ، دل آرزو پرور هر ایرانی وطنخواه و از آن جمله خود فردوسی
را جذب مینماید و طبع دیر پسند شاعر آزاده مارا با دلیریهای دشمن شکنانه و شکوه پهلوانی
خویش اقناع می کند . رستم ، در آئینه شعر فردوسی ، قهرمانی جوانمرد و شکست ناپذیر
و میهن پرست و مردم گرای و رهائی بخش کشور از دست بر دشمنان است و بر استی پیکر و
مظہر شہنامه بشمار می رود ، چنانکه هیچ شخصیتی همتا و همانند وی نیست و پایگاه بلندش
از همه نام آوران باستانی والاتر است . رستم در شاهنامه نمونه کامل یک ایرانی قهرمان
و پاکیزه سرشت است که فردوسی او را آئینه تمام نمای اصالت نژادی و متوده خویش و
بلند نامی ایرانیان دانسته و آمال ملی و کیان قومی ملتی را که در معرض کشمکشها

تاریخی قرارداد دوچهره او متجلی و نمایان می‌بیند. اکنون نگاهی بشاهنامه بینکنیم تا
بینیم فردوسی درباره رستم چه میگوید:

رستم را چهره واندامی خوب و برازنده است:

در آغاز جوانی رستم، سام که نیای او و خود قهرمانی از پای نشسته است برای
دیدن او با ایستان می‌رود و چون می‌بیندش بشگفتی فرمیمایند:

برستم، نیا در شگفتی بماند	بروهزمان یاد یزدان بخواهد
بدان بازوویال و آن قدوشان	میان چون قلم، سینه و بر فراخ
دورانش چوران هیونان متبر	دل شیروندی روی بیرو هژبر
بدین خوب روی و بدین فرویال	بگیتی نباشد مرا و راهمال

****

رستم خداشناس و نسبت به پدر فروتن است:

در دوران جوانی چون دژ سپید را فتح میکند نامه‌ای به پدرش زال می‌نویسد و
اورا بدین پیروزی مژده میدهد

یکی نامه بنوشت نزد هدر	زکار و زکردار خود سربسر
فخست آفرین بر خداوند هسور	خداوند مار و خداوند مسور
خداوند ناهید و بهرام و مهر	خداوند این بر کشیده سپهر
وزو آفرین بر سپهدار زال	یل زابلی پهلو بسی همال
نشاننده شاه و ستاننده گشاه	روان گشته فرمانش بر هوروماه

رستم تنها بیاری یزدان وزور بازوی خود تکه‌دارد:

آنگاه که رستم به البرز کوه بسراغ کیقباد میرود تا او را بشاهی ایران بر ساند چنین
میگوید:

من ورخش و کوبال و برگستان	همانا که دارند بامن توان
دل و گرز و بازو، مرایار بس	نخواهم جزا یزدنگهدار، کس
جهان آفریننده یارمن است	دل و تیغ و بازو حصار من است

رستم همواره نجات بخش ایرانیان از گرفتاری است

هنگامی که کاووس بدست شاه هاما و ران گرفتار بود افراسیاب بایران زمین تاخت
آورد آنگاه گروهی بر رستم پناهنده شده چنین گفتند:

بخواهش بر پورستان شدند
 چو کم شد کنون فر کاووس شاه
 به پیش اندر آمد کنون کار سخت
 کنام پلنگان و شیران شود
 نشستنگه تیز چنگ ازده است
 درین رنج مارا بود دستگیر
 قهرمان ملی تقاضای هم میهنان را برای رهائی کشور اجابت می کند و این کار با رعا
 دویهره سوی زابلستان شدند
 که مارا زبدها تو باشی پناه
 بگفتند هر کس که شورید بخت
 دریغست ایران که ویران شود
 کنون جای سختی و جای بلاست
 کسی کز هلنگان بخوردست شیر
 تکرار میشود :

میان بسته ام جنگ را کینه خواه
 کنم شهر ایران ز ترکان تهی
 چنین داد پاسخ که من با سپاه
 چویا بم ز کاووس کسی آگهی

رستم بامردانگی می جنگد و جوانمردانه بادشمن رو برو میشود .
 وقتی درخوان هفتم برای کشن دیو سپید به غاری که جایگاه وی بود میرسد دیورا
 خفته می یابد ولی هر گز درحال خواب آهنگ کشن اونمی کند .

بیامد بکردار تابنده شیشد
 بکشن نکرد ایچ رستم شتاب
 چوبیدار شد اندر آمد بجنگ
 وزان جایگه سوی دیو سپید
 بغاراندرون دید رفته بخواب
 بغرید غریدنی چون پلنگ
 رستم قهرمانی عفیف و معتقد به آداب و دین است

هنگامی که در جستجوی رخش گذارش به سمنگان میافتد و مهمان شاه سمنگان
 میشود ، تهمینه دختر خوب روی آن پادشاه که او صاف رستم راشنیده و نادیده دل باوباخته
 بود ، شیفته وار ، هنگام شب ببالین رستم میآید و نسبت با او دلدادگی مینماید ؟ رستم از
 دست درازی بسوی آن دختر پیش از بسته شدن پیوند زناشوئی ، خودداری و موبدی را
 طلب می کند تا اورا به آئین آن زمان از پدرش برای رستم خواستگار شود .

بسکی بندی شمعی معنبر بدست
 هس بندی اندر ، یکی ماهر وی
 بپرسید ازو گفت نام توجیست ؟
 چنین داد پاسخ که تهمینه ام
 چه رستم بدانسان هر چهره دید
 بفرمود تا موبدی هر هنر

خرامان بیامد ببالین مست
 چو خورشید تابان هر ازرنگ و بوی
 چه جوئی شب تیره ، کام توقیست ؟
 تو گوئی که از خسم بد و نیهدام
 زهر دانشی نزد او بهره دید
 بیاید بخواهد و را از پدر

دن باله دارد